

Πρωτοσυνάντησα την ποίηση του Χρίστου Λάσκαρη, όπως πολλοί άλλοι, μέσα από την ανθολόγηση που του είχαν κάνει ο Ν. Λάζαρης και ο Γ. Πατίλης, στο Πλανόδιον τον Οκτώβριο του 1995. Και βρήκα μέσα από τον λιτό και χαμηλόφωνο λόγο της, μια λυτρωτική εκλεκτική συγγένεια με σκέψεις, φόβους κι αγωνίες μου. Όταν η τέχνη μέσα από τις μορφές και τις διατυπώσεις της καταφέρνει να συναντήσει τον άλλο, και καθησυχάζει χωρίς να εξωραϊζει το φόβο, απλώς και μόνο δίνοντάς του σχήμα και χώρο για να υπάρξει αλλιώς, είναι σημαντική. Στο ποίημα *Όσο είναι καιρός*, μιλάει ακριβώς γι' αυτό

Μέσα μου κάτι άγνωστο

και σιωπηλό.

Όσο είναι καιρός,

σε ποίημα

να το οδηγήσω.

Ν' απομονώσω

τη σκοτεινή του δύναμη.

Κάπως έτσι ξετυλίχθηκε η ποίησή του μέσα μου. Με κέρδισε ο τρόπος που παρατηρεί και περιγράφει στιγμιότυπα της καθημερινότητας, με γλώσσα απλή χωρίς εκζητήσεις, κατορθώνοντας με σοφία να αφήσει χώρο για το ουσιαστικό (το οποίο απορρέει συχνά σιωπηρά), όπως πολύ εύστοχα προτείνεται στο ποίημα περί *Ποιητικής Τέχνης*, το δέντρο κρατάει μόνο τα άνθη που θα φέρουν καρπό.

Ας δούμε το δέντρο

Τι κάνει σε καιρό ανθοφορίας.

Κανόνας

δεν κρατάει ποτέ

όλα τα άνθη του

πολλά τα ρίχνει

Στην ποίησή του επισημαίνει και αναδεικνύει από ολόκληρο το σκηνικό, την λεπτομέρεια εκείνη από την οποία μπορεί να αναδυθεί ο μέσα κόσμος. Και δεν γράφει μόνο έτσι, αλλά με τον ίδιο τρόπο λειτουργεί και ως αναγνώστης. Το διαπίστωσα από τις επιστολές που μου είχε στείλει με αφορμή δύο βιβλία μου, μια ποιητική συλλογή το 1999 και μια συλλογή διηγημάτων το 2007. Τα σχόλια και οι προτιμήσεις του, η εκτίμηση της υπαινικτικότητας στα κείμενά μου, είχαν σίγουρα την υπογραφή του ποιητή των ποιημάτων που αγαπούσα. Παρ' όλο που τα ερεθίσματα και τα τοπία στο έργο του είναι κοινά, μια και μιλάει για καφεενεία, κυριακάτικα πρωινά, σούπερ μάρκετ, δρόμους και δρομολόγια που επαναλαμβάνονται, το υπόρρητο ωστόσο είναι τόσο ισχυρό που σημαδεύει τον αναγνώστη, δεν αφήνει περιθώρια διαφυγής, και λέω διαφυγής, γιατί η ποίηση του Χρίστου Λάσκαρη είναι σαν το βλέμμα του, ευθύβολη και μαγνητική, με μια μελαγχολία που δεν κρύβει την κύρια, από τις λίγες βεβαιότητες, που συχνά επικαλείται, πως όλα τελειώνουνε σ' ένα μονό κρεβάτι, είτε πρόκειται για την μοναξιά, είτε για τον θάνατο που αποτελεί και θεματική εμμονή του.

Βεβαιώθηκα γι' αυτό το ασκημένο βλέμμα όταν τον γνώρισα από κοντά στα Λεχαινά, σε μια εκδήλωση που έκανε ο Διονύσης Κράγκαρης και η ομάδα Φράγμα, τον Δεκέμβριο του 2006 για το Πλανόδιο και τον Γιάννη Πατίλη. Αν και ήταν ήδη άρρωστος και καταβεβλημένος, αλλά με καλή διάθεση, τα λίγα που είπαμε μου συμπλήρωσαν την εικόνα. Τον Γενάρη του 2007 τον είδαμε για τελευταία φορά στην Πάτρα, στο ουζερί Άδωνις όπου σύχναζε τα τελευταία χρόνια, όταν έκλεισε το προηγούμενο που πήγαινε κι αναγκάστηκε να αλλάξει στέκι, καθ' ότι πολύ δύσκολος ακόμα και στις παραμικρότερες αλλαγές. Ήρθε όπως πάντα καλοντυμένος, περιποιημένος, με μάτια ζωντανεμένα από την χαρά της συνάντησης, που όμως δεν σου επέτρεπαν να τον συμπονέσεις, ούτε να τον παρηγορήσεις με ψεύτικες ελπίδες και λόγια περιττά, αξιοπρεπής. Τις λίγες φορές που μιλήσαμε έκτοτε στο τηλέφωνο, η φωνή του χαμήλωνε, έσβηνε προοδευτικά, παρ' όλο που πάντα στο τέλος της συνομιλίας επικρατούσε μια γενναιόδωρη ελπίδα πως ναι, σύντομα θα ξανασυναντηθούμε.

Και ξανασυναντηθήκαμε, όχι μόνο επειδή πήγαμε στην Πάτρα, και μιλήσαμε με την γυναίκα του την Τασία, ώρες πολλές κοιτώντας τον μέσα από παλιές φωτογραφίες, αλλά γιατί η συνάντηση με την ποίηση δεν περιορίζεται από το χρόνο. Πόσο μάλλον όταν η ποίηση αυτή συνομιλεί με τον βαθύ, με τον εσώτερο εαυτό.